I

— Ти вже йдеш?

— Іду, котику, йду. Не нудьгуй, я незабаром вернуся.

Дружина, напомаджена, наманікюрена, цмокнула його в щоку

і зацокотіла донизу по сходинах. А він, як був у трусах (зібрався ж спати), все ще стояв у дверях, проводжаючи її поглядом.

І раптом з-під ніг:

— Ня-ав!

Підскочив — ударився тім'ям в одвірок. Глянув донизу.

Киця! Біла як сніг, ще й очі блакитні. Тернулась об ноги, господаркою пішла до кімнати.

— Тпрусь! — кинувся вслід.

І ледь не зомлів: блакитноока красуня, гола-голісінька, стояла посеред кімнати і, всміхаючись, розкривала навстріч жагучі обійми.

"Господи, хоча б дружина затрималася!" — зблиснула думка, коли падав із нею (тіло до тіла) в розстелене ліжко.

II

А дружина, вийшовши з дому, одразу ж перевтілилась у кішку. Видерлася на дах дев'ятиповерхового будинку, усілась якраз над тим місцем, де стояло їхнє ліжко і на якому мав зараз спати її чоловік.

Граціозно сиділа, вдаючи, що не помічає котів, які ходили довкруж, волаючи пісню закоханих.

І від пісні тієї матюкалися сонні сусіди й валували оскаженіло собаки.